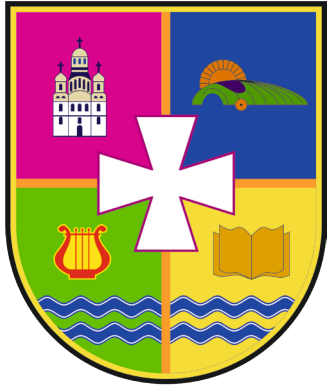

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №11(112) 26 СЕРПНЯ 2022 РОКУ

Вітаємо з Днем незалежності України!

Дорогі земляки!

24 серпня — найбільше національне свято українського народу — День незалежності України!

Ще з часів Київської Русі наш народ прагнув вільно жити, сповідувати свої традиції та звичаї й не зазнавати поневірянь. І ось 31 рік тому споконвічна мрія українців здійснилася: 24 серпня 1991 року позачергова сесія Верховної Ради УРСР ухвалила Акт проголошення незалежності України.

Тривалий час українці пишалися, що здобули незалежність своєї держави без кривавих сутичок і безглузких смертей. Ми мирно працювали, творили, розбудовували свою державу... Це неабияк дратувало сусідню країну, яка прагнула відновити втрачений після розпаду СРСР контроль над частиною світу. Вісім років тому РФ підступно захопила частину української території. Відтоді на нашій землі триває війна, яка після 24 лютого 2022 року набула особливо загрозливих масштабів.

Отож із нагоди 31-го Дня незалежності України маю єдине побажання: якнайшвидше звільнення нашої землі від окупантів. Вірю, що волелюбний український народ зуміє відстояти свою незалежність, розгромить ворога, відбудує нашу країну та остаточно утвердить у суспільстві принципи демократії, законності, справедливості.

З повагою Віктор КОРДУБАН,
голова ради директорів ПП «Білоцерківська агропромислова група»,
депутат Полтавської обласної ради.

Шановні жителі громади!

Від щирого серця вітаю вас із Днем незалежності нашої держави.

Сьогодні, коли на нашій землі триває жорстока війна, усі ми по-особливому сприймаємо такі поняття як воля, свобода, незалежність. Кожен патріот-українець усвідомлює, що лише в незалежній демократичній країні зможе почуватися вільною особистістю та сповна реалізувати всі свої культурні й суспільні потреби.

Україна неодмінно стане однією з найдемократичніших і найрозвиненіших країн світу: тут постануть сучасні міста, відродиться економіка, розвиватимуться наука, культура, пануватимуть передові технології. Влада забезпечуватиме неухильне дотримання законів, поважатиме своїх громадян, піклуватиметься про дітей, літніх людей, ветеранів.

З нагоди свята бажаю всім щастя, здоров'я, натхнення, наполегливості й віри, а передусім – довгоочікуваної перемоги України у війні з російськими окупантами.

Слава Героям, що століттями виборювали незалежність України! Слава Героям, що відстоюють її зараз!

Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор ПП «Білоцерківська агропромислова група»,
депутатка Білоцерківської сільської ради.

Шановні жителі Білоцерківської ТГ!

24 серпня, за тиждень до закінчення літа, коли серпнева блакить неба й жовтогарячий зерновий лан зливаються барвами українського прапора, наш народ відзначає найбільше державне свято – День незалежності України.

Цього ж дня святкують Дні села жителі одразу двох населених пунктів нашої громади — Білоцерківки й Рокити.

На жаль, цьогорічний день 24 серпня затьмарений сумом: на українській землі триває повномасштабна війна. Російські окупанти щодня завдають ракетних ударів по мирних містах і селах. Вони безжально вбивають українців, знищують промислові об'єкти, випалюють цілі населені пункти...

Понад сотню жителів громади взяли до рук зброю й відстоюють незалежність нашої країни на фронті. Десятки волонтерів допомагають ЗСУ, чим можуть.

У результаті війни мільйони українців змушені були покинути свої домівки й виїхати в інші області, за кордон. Кількасот вимушених переселенців приїхали до нашої Білоцерківської територіальної громади. Сподіваюся, що вони знайшли тут не лише тимчасовий прихисток, а й розуміння та підтримку, долучилися до активного суспільного життя.

З нагоди свята щиро бажаю всім жителям громади щастя, добра, любові та оптимізму, а нашій Україні – довгоочікуваного миру й процвітання.

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

Велопробіг присвятили Дню прапора

Дитячі творчі колективи, які діють при Білоцерківському сільському будинку культури – це гарна можливість для маленьких жителів громади не лише розвинути свої природні таланти, а й навчитися дружити, спілкуватися з однолітками.

А ще – цікаво та змістовно проводити вільний час. Працівники СБК організовують для них різноманітні заходи: ігри, квести, вікто-

рини, інші розваги. Одне слово, роблять усе можливе, щоб дитинство їхніх вихованців було яскравим і щасливим.

От і 18 серпня 2022 року 14 наймолодших вихованців творчих колективів у супроводі трьох дорослих – Наталії Лук'янець, Тетяни Кравчук і Сергія Тарана – вирушили у захоплюючу велоподорож від будинку культури до узбережжя річки Псьол у районі ГЕС.

Велопробіг під назвою «Вперед разом до перемоги» мав патріотичне спрямування й

Ростуть справжні патріоти: учасники велопробігу з прапорами України.

був присвячений Дню прапора України – його відзначають 23 серпня. Маленькі патріоти взяли із собою у велоподорож жовто-блакитні стяги, які велично демонстрували жителям Білоцерківки.

Імпровізований виступ учасників велопробігу спочатку відбувся на місці збору – біля будинку культури. Наступна зупинка була посеред лук. Діти виконували творчі завдання й шукали подарунки, які напередодні сховали дорослі.

Після цього рушили до річки, де й влаштували привал. Однак спочатку прибрали прилеглу територію від сміття. Для цього привезли із собою рукавички й смітєві пакети.

А вже на прибраному місці розклали багаття, смажили сир, сосиски, грали в рухливі ігри. Велоподорож тривала із 10 до 15-ї години. Тож додому діти повернулися стомлені, але щасливі й окрилені.

Ніна КОРНІЄНКО.

Колона велосипедистів рухається до узбережжя Псла.

Війна забирає найкращих...

18 серпня, захищаючи Україну від російської навали, на Харківському напрямку загинув Андрій Володимирович Бухало (позивний «Ворскла»).

Чоловік народився й жив у с. Остап'є, а працював у нашій Білоцерківській громаді.

Він був активним, енергійним, із загостреним почуттям справедливості. Чесна й принципова людина, правдолюб, який відчував несправедливість серцем, Андрій Ворскла відстоював свою позицію діями: воював із ворогом на фронті, а в мирні часи брав участь у різноманітних акціях, був адміністратором групи у Фейсбучі «Остап'є сос!!!».

Такі як він завжди йдуть попереду і беруть на себе відповідальність не лише за себе, а за долю свого рідного краю, усієї країни.

Ще в серпні 2014 року Андрій Бухало вступив до лав добровольчого батальйону «Айдар». Там же познайомився з майбутньою дружиною Катериною — вона теж захищала країну в зоні АТО.

Після служби приїхали в с. Остап'є, ростили маленького сина, мріяли про щасливе майбутнє...

Андрій займався підприємницькою діяльністю на території нашої Білоцерківської громади — мав невеличку СТО у с. Коноплянка. Одразу після широкомасштабного вторгнення російської армії обличив свій бізнес і вступив до лав Білоцерківської тероборони. Згодом без вагань перевівся до 30-ої окремої механізованої бригади імені князя Костянтина Острозького, щоб громити ворога на фронті.

За мужність і відвагу 12 липня А. В. Бухало був нагороджений почесним нагрудним знаком командувача об'єднаних сил Збройних Сил України «За службу та звитягу» III ступеню.

18 серпня Андрія Володимировича поховали в його рідному селі. Без батька залишилося четверо дітей. Кума загиблого Олександра Сиротенко написала у Фейсбучі: «Ти щиро вірив у Бога. Дуже прошу, хай Бог упокоїть твою душу! Дякую тобі й вибач...»

Як нещодавно повідомив Головнокомандувач Збройних Сил України Валерій Залужний, у війні з РФ загинуло майже 9 тис. українських героїв. На жаль, війна забирає найкращих...

Плачуть всі: і дорослі, й малі, Туга й жаль нам серця розриває. Горе нам, горе нашій землі! Війна кращих синів забирає.

Ти далеко. Вже десь в висоті. Добрим воїном будеш у Бога. Вічна слава, юначе, тобі! Жаль, коротка життєва дорога.

Переможцем у битві з Росією буде УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД

Чи можна було уникнути вторгнення російських військ в Україну? А головне — коли та як закінчиться війна? Чи заспокоїться Кремль після того, як українська територія буде повністю звільнена від окупантів?

Ці питання хвилюють усіх без винятку громадян України й багатьох небайдужих людей у світі. Відповіді на них частково дає нещодавня розлога публікація в американському виданні «The Washington Post».

ЦРУ знало, що українці чинитимуть опір

Журналісти поспілкувалися з понад 30 джерелами з-поміж високопоставлених офіційних осіб США, України, Європи та НАТО (деякі з них говорили на умовах анонімності) й оприлюднили військові плани Путіна щодо захоплення України, а також реакцію світових лідерів на повідомлення про ці плани.

Як пише видання, президент США Джо Байден задовго до війни з неприхованою тривогою спостерігав за діями РФ на кордоні з Україною. Як запобіжний захід, 27 серпня 2021 року він дозволив вилучити та передати Україні оборонну зброю на 60 млн доларів.

Наприкінці літа, збираючи воєдино дані розвідки, американські аналітики дійшли висновку, що Путін всерйоз готує вторгнення в Україну. Сам колишній розвідник, кремлівський диктатор добре розумів, що вікно можливостей закривається. Українці вже двічі повставали проти корупції та втручання Москви — 2004 і 2013 рр.

У жовтні 2021 року в Білому домі відбулася нарада за участю Джо Байдена, віцепрезидентки Камали Харріс, держсекретаря Ентоні Блінкена, міністра оборони Ллойда Остіна, генерала Марка Міллі, директора ЦРУ Вільяма Бернса та інших високопосадовців. На зустрічі Д. Байдену представили суворо засекречений розвідувальний аналіз, що свідчив про наміри Путіна захопити більшу частину України.

За даними американської розвідки, росіяни мали атакувати країну з півночі, по обидва боки від Києва. Одні сили мали рухатися на схід від столиці через Чернігів, а інші мали обійти Київ із заходу, просуваючись на південь із Білорусі через «природний пролом» між Чорнобильською зоною й навколишніми болотами.

Сформувавши кліщі навколо столиці, росіяни планували заволодіти Києвом за три-чотири дні. Російські спецпризначенці мали знайти та усунути президента Володимира Зеленського, вбивши його, якщо буде потрібно, і встановити дружній Кремлю маріонетковий уряд.

Окремі російські війська мали прийти зі сходу та пройти через центр України до Дніпра, а війська з тимчасово окупованого Криму — захопити південно-східне узбережжя Дніпра. Ці дії мали зайняти кілька тижнів, як передбачалося у російських планах.

Вільною від російської окупації мала залишитися лише невелика територія на заході України. Там, на думку Путіна, живуть «невиправні неонацисти-русофоби».

Як заявив на зустрічі директор ЦРУ В.Бернс, «Путін зациклений на Україні й серйозно налаштований». При цьому керівник ЦРУ стверджував, що українці чинитимуть запеклий опір — навіть у разі зміни уряду.

Навіщо Байден розгоlosив розвіддані

На цій таємній зустрічі, пишуть американські журналісти, президент США Джо Байден вирішив, що російського президента Володимира Путіна потрібно стримувати або ж протистояти йому, і що США не повинні діяти самостійно.

За словами радника президента США з національної безпеки Джейкоба Саллівана, Джо Байден ухвалив рішення попередити Путіна про наслідки у разі нападу на Україну. Крім того, американський президент наказав поінформувати союзників про дані розвідки та схилити їх до спільних дій щодо стримування Путіна й допомоги Україні.

4 листопада до Москви поїхав особисто директор ЦРУ В. Бернс. Він згадував, що Путін дуже зневажливо відгукувався про В. Зеленського й постійно нарікав на розширення НАТО. Однак В. Бернс усе ж доніс переконливе повідомлення: США знають, що ви задумали, і якщо наважитесь напасти на Україну, заплатите дуже велику ціну. Путін не заперечував інформацію розвідки.

У цей же час у Глазго (Шотландія) під час міжнародного саміту з питань клімату держсекретар США Е. Блінкен зустрівся з В. Зеленським. До попередження союзників український президент поставився дуже скептично. «Ми були лише удвох, за метр один від одного, — згадував Блінкен. — Це була важка розмова».

США й надалі продовжували доносити інформацію про неминучу війну, у Києві продовжували ігнорувати всі попередження...

Зрештою 12 січня 2022 року В. Бернс таємно зустрівся з В. Зеленським у Києві та поінформував його, що Росія збирається завдати блискавичного удару по Києву й обезголовити центральну владу. США припускали, що РФ спробує висадити свої війська на аеродромі в Гостомелі й розпочне штурм столиці. Цю інформацію він теж озвучив.

«За кілька днів до того, як російські танки стрімко перетнули українські кордони і почали рух до столиці — Києва, президент Володимир Зеленський радив громадянам не хвилюватися і готуватися до «травневих шашликів». На той момент уже майже пів року західні ЗМІ гуділи про «божевільні плани» Кремля атакувати Україну», — зазначає «The Washington Post».

В. Зеленський не сумнівається, що все робив правильно

Український президент почав рішуче діяти лише після російських ракетних ударів 24 лютого 2022 року, стверджує американське видання. Того ж дня В. Зеленський зателефонував Д. Байдену, він був стривожений і попросив надати Україні всі необхідні розвідувальні дані. Він закликав американського президента негайно зв'язатися з якомога більшою кількістю світових лідерів і дипломатів, щоб ті публічно заявили про свою позицію та сказали Путіну припинити війну. «Ми боротимемося, ми захищатимемося, ми можемо втриматися, але нам потрібна ваша допомога», — заявив український президент у тій розмові з Д. Байденом.

Журналісти «The Washington Post» звернулися до В. Зеленського й запитали, чому він не попередив українців про напад Росії? Той визнав, що ще з осені 2021 року знав про ймовірний напад Путіна, але при цьому дорікнув західним партнерам, що вони не повідомляли йому подробиць, а говорили «загальними словами».

Своїм співвітчизникам він нічого не говорив, «щоб не посягати хаос і не спровокувати економічні проблеми». В. Зеленський назвав такі цифри: за раз Україна через війну витрачає 5-7 млрд американських доларів на місяць. Витримати таке навантаження під час зими й опалювального сезону, на його думку, наша країна не змогла б.

«Коли хтось стверджує, що вони надсилали нам якісь сигнали, я кажу їм: «Надішліть нам зброю», — заявив В. Зеленський. — Я був абсолютно правий, і я в цьому впевнений навіть зараз».

Найбільша дискусія від початку війни

Багато українських ЗМІ переклали й опублікували заголовок статтю «The Washington Post». Це спровокувало в українському суспільстві чи не найбільшу від початку війни дискусію. У той час, як прибічники В. Зеленського називають його лідером нації, який згуртував увесь народ на відсіч ворогу, не бракує й тих українців, які звинувачують президента у бездіяльності й закидають зневагу до співгромадян. На їхню думку, економіка не може бути важливішою за життя людей, тож українська влада теж має відповідати за наслідки російської окупації. «Як може людина, на чий совісті Маріуполь, Буча, Херсон і купа всіх інших захоплених територій, казати, що евакуація би завалила країну? Він має до кінця життя не розказувати, який він переможець, а вибачатися перед сотнями тисяч тих, хто втратив усе через його страх втратити «7 мільярдів на місяць», — заявляє журналіст Богдан Буткевич.

Принягідно зазначимо, що сайт «Обозревателю» попросив своїх відвідувачів відповісти, як би вони вчинили, якби влада попередила їх про плани Кремля. Майже 40% заявили, що вчилися б володіти зброєю, відвідували курси самозахисту або вступили до лав тероборони (яка, до речі, мала повноцінно функціонувати вже з 1 січня 2022 року, але фактично була створена лише після нападу РФ). 35% стверджують, що почали б економити гроші та робити запаси харчів, і тільки близько 15% емігрували б за кордон...

Заяви В. Зеленського про те, що увесь цей час Україна готувалася до війни й саме тому зуміла зупинити ворога, повністю спростовують цифри, які оприлюднив головний редактор сайту «Цензор. Нет», військовий експерт Юрій Бутусов: «95% завдань розвідки та корегування на фронті на восьмому році війни йде з волонтерських дронів. 100% управління військами та вогнем йде з волонтерських планшетів. 90% транспорту на фронт постачають волонтери. 100% оптичних приладів постачають волонтери».

Тепер на народні кошти волонтери створили для ЗСУ супутникове угруповання для космічної розвідки, якого у ЗСУ ніколи не було».

Світові лідери теж сумнівалися

Заради справедливості слід сказати, що не лише українське керівництво не вірило в імовірність нападу Росії. Як стверджує «The Washington Post», в оточенні Д. Байдена теж не бракувало скептиків. Вони заявляли, що Росія не наважиться на вторгнення, адже «розумна країна ніколи не піде на такий крок». Так само не вірили в напад Росії й багато світових лідерів. Лише країни Балтії й Великобританія належним чином сприйняли інформацію американської розвідки.

У статті наголошується, що Путін розраховував на мляву реакцію західних країн, які, як зазвичай, лише «висловлять обурення». Кремль проаналізував зовнішньополітичну ситуацію й вибрав для нападу досить вдалий момент: США хотіли уникнути нових воєн після Афганістану і через боротьбу з коронавірусом, канцлерка ФРН Ангела Меркель пішла у відставку, Британія після виходу з Єврозою зіткнулася з економічною кризою, а президент

Франції Еммануель Макрон був зайнятий виборами. Окремим чинником була залежність Європи від російських енергоресурсів.

Згадаймо, як відреагувала Європа на війну й коли почала надавати нашій країні військову допомогу. Спочатку світ зазвер в очікуванні неминучої поразки України, й лише після того, як ЗСУ й тероборона зупинили агресора, відкрито став на бік українського народу. І чим відчутнішими ставали наші досягнення, тим більшою була ця допомога. Тож українським політикам не варто дорікати західним партнерам у тому, що вони не озброїли ЗСУ ще до вторгнення Росії: вони нас попередили й чекали, що Україна сама щось зробить для посилення своєї армії. Викидати ж свої гроші на вітер вони не звикли.

Зараз, коли наша країна отримує реальну й відчутну допомогу від Заходу, багато політиків схильні приписувати собі результати певних домовленостей. На наше глибоке переконання, Україна не отримала б навіть іржавого патрона, якби не спротив наших хлопців на фронті. А вони зуміли вистояти значною мірою завдяки підтримці волонтерів (читай: усього українського суспільства). Отож і переможець у цій війні буде єдиний — український народ. А тим, хто вже приміряє на себе роль рятівника нації, треба добряче дати по руках: не зазіхай на народне!

Коли закінчиться війна

І нарешті про те, коли ж закінчиться війна? Нещодавно путінський лобіст Генрі Кіссінджер заявив, що до України треба ставитися, як до члена НАТО.

Нагадаємо: колишній держсекретар США (він очолював американський уряд у 1973-1977 роках за президентів Річарда Ніксона і Джеральда Форда) у травні під час виступу на Всесвітньому економічному форумі в Давосі заявив, що заради припинення війни Україна має піти на територіальні поступки Росії. Трохи згодом він оприлюднив три варіанти завершення війни. Перший — Росія «завоює 20% території України, зокрема більшу частину Донбасу, а також смугу землі вздовж Чорного моря». На думку Кіссінджера, за таких умов РФ погодиться визнати свою перемогу.

Другий варіант — це звільнення усієї української території, зокрема Донбасу й Криму. Але тоді Заходу загрожувало відкрита війна з Росією. Третій варіант — повернення лінії фронту до кордонів 24 лютого 2022 року. У цьому випадку Україні слід переозброїти й наблизити до НАТО, щоб створити «живий щит» від Росії.

Зрозуміло, що зараз про перший варіант завершення війни вже не йдеться. Український народ навряд чи погодиться й на третій варіант — Україна без Криму і частини Донбасу.

То чому Кіссінджер заявив про визнання України членом НАТО? Може, він прозрів та переосмислив свої помилки?

Нічого подібного! Просто він, як свого часу Еммануель Макрон, вирішив «зберегти обличчя Путіна». Бо, виявляється, кремлівський диктатор у жодному разі не може програти Україні, зате погодиться визнати свою поразку у війні з НАТО.

Можна, звичайно, вважати 99-річного політика маразматиком і відмахнутися від його слів. Однак кілька днів тому впливове американське видання — щоденна газета «Wall Street Journal» оприлюднило статтю журналіста Голмана Дженкінса, який вважає: НАТО доведеться «забруднити руки» і таки втрутитися у війну з Росією.

«Путін не може програти Україні, йому потрібно програти НАТО. Володар Кремля шукає збройної конфронтації зі США, щоб врятувати своє становище вдома», — стверджує автор.

Г. Дженкінс наголошує: НАТО — це не військовий, а оборонний блок. Від часів Холодної війни його арсенали значно скоротилися. Деякі країни, зокрема Польща і Чехія, вступили в НАТО, щоб не розвивати власні сили стримування. Вони «хочуть ховатися за плечима США, а не витратити гроші на оборону». Водночас спільний ВВП союзників у 25 разів більший, ніж російський. І Путін добре про це знає. І може протиставити західній інтервенції лише погрози ядерним Армагеддоном.

На думку автора, зволікання країн НАТО може обернутися ядерною катастрофою. «Путін смикається, — йдеться у статті, — бо якщо він зробить декларацію, яка не вразить ані США, ані Україну, він зіштовхнеться з великою особистою дилемою: доведеться відступити або застосувати ядерну зброю».

...Поступово західні лідери наважуються на кроки, які на початку війни здавалися неможливими. А тому цілком імовірно, що найближчим часом країни НАТО відкрито втрутяться у війну, яка давно вже стала світовою. І тоді наступним логічним кроком стане капітуляція РФ.

Підготувала Зінаїда МАТЯШОВА.

Білоцерківські малюки попрощалися з «Дюймовочкою»

Фото на згадку після випускного ранку. Зліва направо: помічниця вихователя Світлана Іванівна Лазоренко, вихователька Світлана Олександрівна Дубовик, завідувачка ЗДО «Дюймовочка» Наталія Володимирівна Сулименко та випускники Даша Мищенко, Олег Олефір, Юля Дорофій, Саша Хавер, Даша Скорик, Настя Дубина, Матвій Синиця, Мілана Стецюк, Саша Лиходід, Ангеліна Пчолькіна.

24 лютого 2022 року стало останнім днем, коли ЗДО «Дюймовочка» у с. Білоцерківка прийняв своїх маленьких вихованців. У зв'язку із вторгненням військ РФ на територію України та загрозою ракетних обстрілів 25 лютого дітям заборонили відвідувати дитсадки.

Попри це, найстарші вихованці «Дюймовочки» все ж мали змогу попрощатися з улюбленим закладом. Дорослі влаштували для дітей випускний ранок. Він відбувся 30 липня.

— Підготовчу групу відвідувало одинадцятьох дітей, — розповіла завідувачка ЗДО

«Дюймовочка» Н. В. Сулименко. — Одна дитина виїхала за кордон, решта десятеро прийшли на випускний.

Діти вправно демонстрували свої таланти: декламували вірші, співали, танцювали.

Незабаром усі вони підуть до школи. Точніше, розпочнуть онлайн-заняття. Їм випали непрості випробування. Сподіваємося, що всі переживання, пов'язані з війною, дитяча психіка подолає й викреслить із пам'яті. А ось приємні спогади, зокрема заняття в майже родинному колі, турботливий персонал дитсадку, святкова атмосфера випускного ранку — запам'ятаються надовго.

«Я — українець і я цим пишаюсь!»

Так називався фотоконкурс до Дня молоді, який на початку серпня ініціював сектор культури, туризму та охорони культурної спадщини виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради.

Умови конкурсу були прості й цілком зрозумілі: молоді люди віком від 14 до 35 років мали надіслати свою фотографію, яка б демонструвала патріотизм автора. Попри це, далеко не всі дотрималися цих умов: надіслали фото маленьких дітей або свої, але... з відпочинку на турецькому пляжі. Отож із 65 фотографій, які надійшли на конкурс, організатори відсіли більш ніж половину й залишили лише 27.

Прикметно, що до участі у фотоконкурсі долучилися жителі практично всіх населених

пунктів громади і навіть молодь із сусідніх громад.

Переможців обирали шляхом онлайн-голосування. Ними стали жителька с. Корнієнки, студентка Національного університету «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка» Юлія Григоренко (третє місце), подолянка Тетяна Хлистун (друге місце) й житель с. Білоцерківка Богдан Піцик. Він отримав найбільше голосів (301) і, відповідно, посів перше місце.

Богдан — багатодітний батько. Попри це, одразу після вторгнення російської федерації на нашу землю Богдан прибув до військкомату й поросився на фронт. Зараз наш земляк воює в Харківській області.

Нагороджували переможців 12 серпня під час святкування Дня молоді в Білоцерківському СБК. Як саме — читайте у матеріалі нижче.

Переможці конкурсу

Негода не завадила провести свято молоді

12 серпня Україна вперше разом із усім світом відзначила Міжнародний день молоді.

З цієї нагоди в Білоцерківському СБК відбулося патріотичне мистецьке дійство «Молодь єднає Україну».

Планувалося, що захід проведуть під відкритим небом — на майданчику біля будинку культури. Далі глядачі перейдуть на стадіон, де, зручно вмовистившись на зеленій

ратури Сергієві Тарану: йому довелося спільно налаштовувати апаратуру, та ще й рятувати зі стадіону кінопроектор і надувний екран, які добряче намокли під дощем. Та сумлінному й захопленому своєю роботою чоловікові до подібних авралів не звикати... А от перегляд фільму довелося відкласти.

Саме ж мистецьке дійство не розчарувало глядачів. Відзначити День молоді зібралось кількасот жи-

Ведучі Богдан Мелексенко і Наталія Лук'янець оголошують черговий номер.

травичці, переглянуть патріотичний художній фільм «Захар Беркут».

Та надарма ж у народі кажуть: «Людина міркує, а Бог порядкує». Тільки-но ведучі свята Наталія Лук'янець і Богдан Мелексенко вийшли на сцену будинку культури, взяли до рук мікрофони й привіталися з глядачами знаменитою фразою «Доброго вечора, ми з України!», як Білоцерківку накрила потужна злива...

Однак організатори не розгубилися й запропонували всім присутнім перейти до глядацької зали. Правда, останнім часом вона використовується здебільшого як склад гуманітарної допомоги, яку роздають внутрішньо переміщеним особам. Поки працівники Будинку культури готували приміщення, занесли й налаштували апаратуру, глядачі терпляче чекали дійства.

Найбільше дісталось звукоопе-

телів громади різного віку, адже молодість — це не вік, а стан душі. Вони тепло й щиро реагували на кожен виступ самодіяльних артистів, гучно аплодували, вигукували «Браво!», «Слава Україні!», «Героям Слава!»

Сценарій заходу, як завжди, написала завідувачка сектору культури, туризму та охорони культурної спадщини виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради Наталія Лук'янець. Можна тільки дивуватися широкому кругозору Наталії Андріївни, яка знає і пам'ятає багато пісень, зокрема й зовсім нових, та вдало їх добирає, «вплітаючи» в канву віршованих рядків.

Дуже вдало був підібраний і склад виконавців. У заході, що тривав близько години, було задіяно усього п'ятеро людей. Це сама Наталія Лук'янець, яка була ведучою і виконувала сольні номери, творче подружжя Богдан та Катерина

Учасники флеш-мобу «Червона калина».

Мелексенки (вони співали дуєтом, крім того, Богдан був ведучим, а Катерина виконала кілька патріотичних пісень соло), молода харків'янка Валерія Бойко і чарівна дівчинка (теж із Харкова) Ярослава Савенок.

У фінальній частині концерту до цієї п'ятірки виконавців приєдналися члени танцювальних колективів «Юність» і «Кумоньки», які під керівництвом хореографа Світлани Грищенко виконали флеш-моб «Червона калина».

Та повернемося до сценарію заходу. Наталії Лук'янець вдалося гармонійно поєднати оптимістично-патріотичні та щемно-ліричні нотки. І це при тому, що всі номери, всі виступи червоною ниткою пронизувала тема російської агресії!

Після вступного слова ведучих присутні хвилиною мовчання вшанували всіх загиблих на війні — тих, хто міг би ще жити, якби в Україні не вдерлися російські окупанти... Пісні «Незламна» у виконанні Катерини Мелексенко і «Повертайся на Україну» (Наталія Лук'янець) теж нагадали присутнім про війну.

Далі Валерія Бойко чудово ви-

конала ліричну пісню про кохання. Вимушена переселенка з Харкова, яка нині живе у с. Попове — професійна співачка. Дівчина не уявляє свого життя без музики. Так само, як і її молодша землячка Ярослава Савенок. Обидві харків'янки, які прекрасно співали, стали справжніми відкриттями для глядачів і зірвали шалені оплески.

— Декотрі внутрішньо переміщені особи відвідують творчі колективи, які діють при закладах культури нашої громади, — розповідає Н. А. Лук'янець. — Так, справжньою знахідкою для дитячого танцювального колективу стала Маша Петренко. Раніше дівчинка займалася художньою гімнастикою, тож зуміла одразу проявити себе й у танцях. Невдовзі Маша залучила до колективу свою старшу сестру, а сестра — свого товариша... Зрештою колектив поповнився п'ятьма учасниками.

Неабияким надбанням для художньої самодіяльності вважаю й Ярославу Савенок, із якою познайомилася зовсім випадково. Переконана: серед осіб, які вимушено

приїхали у нашу громаду, чимало талановитих людей. Але дехто після пережитого замкнувся в собі. Та якщо залучити їх до творчості, це допоможе людям зняти напругу, адаптуватися на новому місці. Хотілося, щоб педагоги, шкільні психологи звернули увагу на цю категорію населення. Особливо потрібна їхня допомога дітям-переселенцям.

Під час патріотично-мистецького дійства відбулося нагородження переможців фотоконкурсу «Я — українець і я цим пишаюсь!» Усім вручили духмяні короваї, а для Богдана Піцика організатори підготували ще один подарунок: подушку із патріотичними гаслами.

Завершилося свято, як зазначалося, флеш-мобом учасників танцювальних колективів. Синхронні, злагоджені рухи танцюристів, які були вбрані у жовті й блакитні футболки, створили потужну позитивну енергетику, що мимоволі передалася й глядачам.

Так тримати! Все буде Україна!

Зінаїда МАТЯШОВА.